

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	samlet og med hosføjet Oversættelse udgivne af Knud Lyne Rahbek.
Titel Title:	<u>Fierne Gienlyd af Danmarks anden April 1801 eller svenske, tydske, bataviske og franske Hædersdigte over denne Dag</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	København : trykt hos Johan Frederik Schultz, 1801
Fysiske størrelse Physical extent:	16 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Gienlyd
af 2den April
1801

37. - 121.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130001758791

S i e r n e G i e n l y d

a f

D a n m a r k s a n d e n A p r i l

I 8 0 1

e l l e r

s v e n s k e , t y d s k e , b a t a v i s k e o g f r a n s k e

H æ d e r s d i g t e o v e r d e n n e D a g

s a m l e t o g m e d h o s f ø i e t O v e r s æ t t e l s e

u d g i v n e

a f

K n u d L y n e M a h b e r

P r o f e s s o r .

K i ø b e n h a v n 1 8 0 1 .

T r y k t h o s D i r e c t e u r J o h a n F r e d e r i k S c h u l t z ,
K ø n g e l i g o g U n i v e r s i t e t s : B o g t r y k k e r .

Sång öfver slaget på Köpenhamns redd

den 2 April 1801.

Hur länge, Albion! skall jag från hamn til hamn
Din vimpelkrönte här med tårfullt öga följa?
Hur länge, rytande, skall Oceanens bölja
Än ta et sköfladt klot uti en blodad famn?
Ack! åter dödens bud i Folkens öra skallar!
Ja, åter Albion til brödramord dem kallar!
Från Nilens brända bygd med lika mordisk hand,
Til Nordens fjällars is det ljungar krigets brand!
Det var då än et land, som återstod at härjas!
Ännu et haf, i blod som återstod at färjas!
Ja, en förmäten ö vill helsas havvens drott,
At släpa öfver dem sit guld och sine brott!

Hvor længe, Albion! skal jeg fra Havn til Havn
Din vimpelkroned Hær med graadfuldt Øie følge?
Hvor længe, brølende, skal Oceanets Bølge
End tage plyndret Jord i blodbesudlet Havn?
Al! atter Dødens Bud for Nationer lyder,
Ja atter Albion til Brodermord dem byder!
Med lige mordisk Haand fra Nils sølsvedne Strand
Til Nordens Fjeldes Gis det lyner Krigens Brand.
Endnu eet Land var da igien at lægge øde,
Med Blod at farve end eet Hav tilbage staaer.
At slæbe over dem sin Rigdom og sin Brøde,
Af Havets Hersker Navn dumdriftig De attraaer.

En lycklig niding nu i blod den bölja sölar,
 Som i en fredlig famn bar handelns gyldne kölar!
 Men, Nelson! straffet går i öfverdådets spår;
 Och då du Norden stör, din olyckstimma slår!
 Räds, grymme, räds den vind, som dina segel spänner;
 Han hastar dit förderf! Du ej hans falskhet känner!
 Det är ej Syriens haf, som dina kölar bär!
 Det land, du nalkats, vet: Juels fosterland det är!
 Se, Nelson! der en Prins, som sen at vapen fatta,
 Ej sen at segra är, — som krigaren vet skatta,
 Men menskan ännu mer, — som, säll af skonadt blod,
 Skall segra öfver dig — i strid och ädelmod!
 Se, Nelson, der et Folk, som, nöjdt med egen lycka,
 Ej spillt sin magt, sit guld at andra land förtrycka!
 Från stranden hör defs rop til Fredrik! "Kung och far!
 "Befall om våra lif: Du våra hjertan har!"
 Tänk ej, at Segerns Gud från Danas son skall vika:
 Man aldrig honom sett den hjeltes armar svika,
 Som strider för sin Kung, sin sällhet och sit land!
 Nej! Döden ryckes först med svärdet ur hans hand!

Nu heldig Udaadsmand i Blod den Vølge søler,
 Som i en fredsom Favn bar Handlens gyldne Røisler;
 I Overmodets Fied din Straf, o Nelson! gaaer,
 Da du forstyrrer Nord, din Vanheldstime slaaer.
 Frygt, Grumme! frygt! den Vind, som dine Segl udspænder,
 Fremskynder dit Fordærø! Du ei dens Falskhed kiender!
 Ei er det Syriens Hav, som dine Røisler bær;
 Det Land, du nærmes, viid, Juels Fædreland det er.
 See, Nelson, der en Prinds, som seen til Sværd at fatte,
 Ei seen til Seiren er — veed Krigeren at skatte,
 Men Menneket end meer — seirsel ved Kaanet Blod
 Skal seire over dig i Strid og Edelmød!
 See, Nelson, der et Folk, tilfreds med egen Lykke,
 Ei Magt, ei Guld har spildt at andre undertrykke.
 Fra Stranden hør defs Raab til Frederik: "Hørste! Ja'r!
 "Byd over vore Liv! du vore Hjerter har."
 Tænk ei, at Seirens Gud fra Danas Søn skal vige:
 Man aldrig ham har seet end Heltens Arm at svige,
 Der stred for sin Monark, sin Lykke, og sit Land;
 Nei! først i Dødens Blund han Sværdet tabe kan.

Hvad mod i Danas bröst! Från evighetens stränder
Hon lifvas af den blick, som Bernstorff henne sänder:
Och Grekens ädla nit och Romarns höga dygd
En önskad fristad fått i hennes sälla bygd!
Från maka och från brud jag far och son ser hasta,
At sig för land och Kung i krigets faror kasta:
Jag ser en Ädling der, beväpnande den här,
Som af sin Kung ej sold, men vapen blott begär!
Jag ser en ädel tropp, som Pallas lager kröner:
Ur Sänggudinnans famn jag ser Minervas söner
Uti Bellonas skrud med sin Apollo gå,
At i sin krans et blad af Martis lager få!
När sågs ej sångmöns son med glädje lifvet egna
Åt den Regent, som lärt hans sälla yrken hägna!
Jag flickan fukta ser med känslans varma tår
En bindel, — gjord kanske åt hennes älsklings sår!
At dö — o! det är lätt, när Segern ögat sluter,
Och fosterlandets tår sin tröst i hjertat gjuter!
Hvem är den fiende, det sälla land ej slår,
Där främst för sina barn en far i striden går?

Hvad Mod i Danas Bryst! Det Blif opliver hende,
Fra Evighedens Egn hun Bernstorff seer at sende;
Og Grækers ædle Jld og høie Romerdyd
Et ønsket Fristed fandt blandt Danas Held og Fryd.
Jeg Søn og Fader seer fra Brud og Mage haste,
I Krigens Farer sig for Land og Konge kaste;
Jeg der en Edling seer bevæbnende den Hær,
Som ei af Kongen Sold, men Vaaben kun begier.
Jeg seer en ædel Trop, Athenes Krands forskionner!
Fra Sanggudindens Favn jeg seer Minervas Sønnee
I Krigsgudindens Færd med sin Apollo gaae,
Af Martis Laurbær og til Krandsen Løv at faae.
Naar saaes ei Musers Søn sit Liv med Fryd at egne
Til den Regent, som veed, hans Skionne Tid at hegne!
Med Omheds varme Graad jeg Pigen væde seer
Et Saarbind, som maaskee til egen Elsker er!
At døe — o det er let, naar Seiren Diet lukker,
Og Fædrelandets Graad hver Dødens Qvide slukker.
Hvo er den Fiende, hvem det Lyffens Land ei slaaer,
Hvor forved sine Værn i Strid en Fader gaaer?

Rättvisans hämnare för Dana sjelf skall strida!
 Re'n Segern, lagerkrönt, sig ställt vid Fredriks sida!
 Sin krans hon räcker den, som öfverdådet lär,
 At raseriets mod ej tapperhetens är!
 Hon den åt Fredrik räckt! — Dyrt köpte du den lära,
 At mot et lyckligt folk ej våldets glafven bära!
 Se'n du vid Danas strand ej andra byten fått,
 Än sönderskjutna skepp och sår och döda blott,
 Och ångrat — sent! det tåg, du önskade at glömma,
 Hvart, Nelson! flyr du nu, dig och din skymf at gömma?
 O, Danmark! hjeltars mor! i evig äres glans
 Til Grekelands och Roms har minnet fäst din krans!
 Tjust af din hjeltebragd, jag Bältens kalla bölja
 Ser Salaminas ö med skummigt högmød skölja!
 "Gud och en rättvis sak!" det Fredriks lösen var;
 Och i Hans söners bröst den tapperheten bar!
 Förfärlig var den vigg, som Danmarks krigs-gud sände:
 Förfärlig lågans magt, som Fischers åskor tände!
 Han fyrti vimplars här med fyra spetsen bød,
 Och ljungade til den förskräckelse och död!

Retviisheds Hævner i Kamp for Danmark stride!
 Alt laurbærkrandset Seir tog Sted ved Fredriks Side,
 Sin Krands hun rækker den, der Overmodet lær',
 At Hæsenhedens Mod ei Tapperhedens er.
 Hun rakte Fredrik den. — Dyrt købte du den Lære,
 Ei mod lyksaligt Folk at Voldsmandsglavind bære,
 Du, som ved Danas Strand ei andet Bytte faaer,
 End sønderkjudte Brag, og egne Liig og Saar,
 Og angred' — seent det Tog, du ønsked' at forglemme;
 Hvor, Britte! flyer du nu, dig og din Skam at giemme?
 O Danmark! Heltes Mo'r! i evig Hærs Glænde
 Til Grækenlands og Roms har Mindet fæst' din Krands.
 Ved Veltets Bølge af din Heltebaad fortryllet
 Jeg selve Salamis med Stolthed leer bortfjyllet.
 "Gud og den gode Sag!" saa Fredriks Løsen var,
 Og i hans Brødres Bryst det Tapperheden bar.
 Ja! rædsom Straalen var, som Danmarks Krigsgud sendte,
 Og rædsom Luens Magt, som Fischers Lyn antændte;
 To Snese Vimpler han med atten Spidsen bød,
 Og lynede til dem Forførdelse og Død.

Se ifrån Nelsons skepp i strömmar blodet flyta,
 Hör Bälten, tyngd af lik, vildt om förskoning ryta:
 Och nämn på jordens rund et enda land, som gjort
 Med mindre talrik magt sit rykte mera stort!
 Nej! Danmark blott den krans från Brittens hjelsa ryckte,
 Som hundra kölars magt och hundra slag der tryckte,
 Och han, som på dets strand tänkt höja sit baner,
 Den stolte Nelson der — om fred och grafvar ber!
 O! I, som med ert lif, ert land, er Konung hämnat,
 Hur stor är ej den lön er hjeltedöd er lemnat!
 Emot ert fosterland med himmelsk vällust len,
 Och sen er minnesvård — ert land er Bautasten!

Stokholm.

Wallmark.

See, ned fra Nelsons Skib i Strømme Blodet fuse,
 Hør liigbetyngtet Velt om Skaansel vildt at bruse,
 Og nævn paa vide Jord eet Land, der end har gjort
 Med mindre Magt sit Navn meer hæderfuldt og stort.
 Nei! Danmark kun den Krands fra Brittens Linding rykket',
 Ham hundred Kjölers Magt og hundred Slag paatrykket',
 Og han, som Banneret vil plante paa dets Bred,
 Den stolte Nelson der — om Grave bad og Fred.
 O du, som frejdig gav for Land og Konge Livet,
 Hvor stor er et den Løn, din Heltedød er givet:
 Med himmelsk Belyst smil til elskte Fædrestrand,
 Og see din Bautasteen i — frelste Spødeland.

K. K.

Der Triumph des zweiten Aprils 1801.

Hoch errichteten Europens Heere,
 Gott des Ruhms, dir wechselnde Altäre,
 Seit der Zwietracht hart geworfnem Loos;
 Höher prangt am Saum von Ostens Meere,
 Dir dein *neu'ster* Altar, *ewig groß!*
 England zwang den Sund mit kühner Flotte,
 Stürmt' auf Kopenhagens Bollwerk, wand
 Sieggewohnt auch dort mit blut'ger Hand
 Sich des Sieges Lorber, doch — *dem Gotte*
 Des *Triumphes unerkant!*

Angefallene im theuren Vaterlande,
 Kämpfer gegen dargebot'ne Schande,
 Kämpfer für der Meere Recht und Ruh,
Euch, Ihr Dänen! flog im Strahlgewande
 Der *Triumph des heissen Tages* zu!

Berøstis Europas Heltæhre
 Altre reiste dig, o Krigerære!
 Siden Tvedragslod traf tung vor Jord.
 Prisen skal dog blandt dem alle bære
 Hiint det evig store, ny i Nord!
 Bretland Sundet tvang med diærve Flode,
 Stormed Kiøbenhavnske Værn, og vandt
 Der og blodstænk't Laurbær, seiertant,
 Og sig Danskes Overvinder troede;
 Seirens Gud det saa ei fandt.

I! angrebne paa den elskte Fædrebredde,
 Som mod trodsig buden Skændsel strede,
 Strede diært for Ret og Røg paa Hav;
 Eder Danske Han i Straaleklæde
 Hede Kampdags Seier gav.

Britten Übermacht deckt' Eure Rhede,
 Mehr als Römerkraft ward Eure Wehr!
 Brittenblut durchröthete das Meer!
 Nelson selbst brach ab die Donner-Fehde,
 Dem *Erfolge* — mißtraut' er!

Von den Schlachten all in unsern Tagen
 Habt *Ihr* die *Erhabenste* geschlagen;
 Habt, im Kampf bis auf den Tod,
 Feindeswuth zum Übermaafs ertragen,
 Bis der Held des Nils *selbst* Einhalt bot!
 Die von *Euch allein* geschlag'ne Wunde
 Seiner Flotte ward sein eig'nes Weh!
 Schon beim ersten Auslauf strandete
 Ihm ein Ostsee-Schif; er ging zu Grunde
 Der *Unüberwindliche*!

Brittens Overmagt jer Need omspander,
 Eders Bærn var meer end Romermod,
 Havet farvedes ved Britteblod,
 Selve Nelson Tordenkampen ender,
 Sam ei Striden meer anstod.

Mellem Kampene i vore Dage
 Ingen var i Storhed Eders Mage,
 Hvem man klæmpende mod visse Død
 Fiendtlig Overmagt saae diærvt modtage,
 Indtil Nilens Helt selv Stilstand bød.
 Den af Eder ene slagne Bunde
 Blev hans Flodes og hans egen Bee.
 Alt ved første Udløb strandede
 Ham et Tordenflot; den gik til Grunde
 Den Uovervindlige. *

* The Invincible, et Linieskib af Parkers Flode, strandede, som bekendt, alt paa Høiden af Plymouth. For den nundgaaelige haarde Elision, som vel for adskilligt andet, hvor Oversætterens Troestab er kommet i Collision med Poesiens Etianhed, beder Jordankæren om Forladelse.

Fluch dem, der die Kriegesfakkel schwinget,
 Und den friedlichen zur Fehde zwinget,
 Fluch dem Schuldigen vergoss'nen Bluts;
 Ehre, die bis zu den Sternen dringet,
 Tapfern Schützern ihres eig'nen Guts!!
 In Europens vildem Blutvergiessen
Hielst Du, Dännemark, den Ölweig, bis
 Stolzer Übermuth dir ihn *entriß!*
 Dein, als schöner Beute, zu genießen
 Schien der Habsucht schon *gewiß!*

Doch — Du *kämpfest!* — hättest du erlegen,
 Blieb auch dann der Welt dein Nam' ein Segen,
 Gern eilt Antheil dem *Bedrängten* zu!
 Aber *stark* rangst du dem Feind entgegen,
 Und *unüberwunden* bliebest Du!
 Welche Tapferkeit kann schöner strahlen,
 Als die *friedliche*, die nie ein Netz gestellt,
 Und die dann *bedroht*, den Feind *zerschellt!*

Vee! vee den, der Krigens Fakkell svinger,
 Ham, der Fredens Ven til Feide tvinger,
 Komme over ham udøste Blod!
 Hæder, som sig op til Stierner svinger,
 Bære den, der værged' sit med Mod.
 I Europas vilde Blodkamp, eene
 Holdt du Oliegrenen, Dania,
 Til stolt Overmod rev dig den fra,
 Og umættet Graadighed tør meene
 Dig sit skønne Bytte, Dania!

Dog — du freed, og du, selv overvundet,
 Evtig signet Minde vilde fundet,
 Gierne dele vi Betrængtes Kaar.
 Men din Fiende har din Styrke fundet,
 Du uovervunden stod, og staaer.
 Hvilkens Manddom kan vel straale bedre,
 End den Fredsommes, der reen for Evtig
 Kun mod Fiendetrudsel hæver sig!

Solche seltene schmückt *Dännemarks* Annalen,
Die Annalen unsrer *Welt*!

Tag, der selbst *gelaß'ne* Seelen rühret,
Dich, o zweiter Tag Aprils! gebietet
Vaterlandesliebe ganz allein!
Und im Volk, das *solch* ein *Prinz* regieret,
Unter *Dänen*, *muß* ihr Wohnplatz sein!
Wer durchwallte Seelands Lustgefilde,
Wie ich, als des Aussenlandes Sohn,
Hörte da nur Patrioten Ton,
Und sah, für den *Krieg*, im Bilde
Szenen dieser Art nicht schon?

O! wie schaal sind Englands Siegesfeste
Gegen den ehrwürdigen Zug der Reste
Eurer Schlachtgefallenen an's Grab!
Und der *Wehmuth Feier* dort! wem presste
Sie nicht Zählen höhern Sinnes ab!
England, solltest du Triumph noch wännen,

Denne fældne Manddom Dans Annaler hædre!
Hele vide Jord! den hædre dig.

Dag, der selv den Noelige henriver,
Anden i April! du eene bliver
Søn af Fædrelandets Kiærlighed.
Kun det Land, Gud sig en Fyrste giver,
Fredriks Danmark, er dit Hødested!
Hvo, som giæsted blide Dannerige,
Saae den Mand, der havde der sit Hiem,
Den Samdrægtighed, der knytter dem,
Kunde siige Daad ei forudsige
Naar dem Danmarks Farer æsked frem?

Bretland! Fiul din Seiers Festligheder
Mod hiint høitidsfulde Tog, som leder
Slagets Offerhob til Gravens Hiem,
Mod hiin Veemodshøitid! O! hvo græder
Her ei Graad, som kalder Dyder frem?
Opgav du ei Seierdrømmen ganske,

Höre, was dort Mann und Jüngling sprach:
 "Euch Gefall'nen folg' ich kämpfend nach!
 "Dieses schwör' ich!" Nein, *Ihr edle Dänen!*
Euch trift keine Sklavenschmach!

Berlin.

J. B. Tilly.

Hør der Mand og Yngling stemme i:
 Eder, ædle Saldne! sværge vi
 Fro som I at døe! Nei! ædle Danste!
 Eder truer intet Slaverie.

K. K.

Aan de dappere en Vaderlandslievende Deenen

van den 2de April 1801.

K'zing in myn Vaderland voor U regtschapen Deenen.
 Voor 't geen Gy op deez' Dag de Waereld hebt getoond;
 Uw Naam en Dapperheid word in Metaal en Steenen
 Aan 't Nageslagt vermeld, en door de Deugd bekroond.
 Dacht Parker in de Sond, de Deenen te doen bukken?
 Neen! Gy hebt hem getoond, voor Coppenhagens Strand,

Ieg synger i mit Land, o Danste, Eders Ere.
 For det, I have viist hiin Rædselsdag, I ere.
 Befrandsede af Dyd vil Eders Navne gaae
 Til Evigheden hen, og der Beundring naae.
 Mon Britten vel har troet: vi have Danste skræffet?
 Nei, Eders Torden ham af denne Drøm har vækset.

Toen Hy door Overmagt het Norden sogt te drukken,
 Dat Gy aan Deugd en Trouw uw Leeven had verpand;
 Gy hebt den Dood veragt, toen G'uw als Muuren stelden
 Voor S'Vyands Moord-Geschut; UwRoem tot hunneSpyt
 Zong men in Zeegenpraal by 't Sneuvlen uwer Helden
 Door t'Vaderlandsche Lied: op Broeders! tot den stryd.
 Hoe d' Uytslag ook mag zyn, de Faam meld reets uw
 Daden;

Tot aan de Zuyder Pool de Noorder meld uw Lof:
 De Vyand van uw Roem heeft U met Roem beladen.
 Den Held van Abukir heeft hier geen Juychens Stof!
 Mogt 't Noordsche Zeeverbond eens 't Britsch Geweld
 verbreeken!

Dan reyst een Juych-Stem op, tot boven Lugt en Zwerk,
 Dan ziet Ge op Kronenborg een Zeegen-Vlag opsteeken
 Met deeze goude Spreuk: dit is der Britten Perk.

Een Bataaf.

I viifte: Overmagt ei Norden Love gier,
 Og Liv i Friheds Kamp med Lyst opofret blier.
 I trodsed Død og Skrak, som Fjeld uroffelige
 Ved rædsom Morder-Jld fra Hædede i Krige;
 Ja selv mens Strømme Blod af Eders Helte flød,
 "Til Kampen, Brødre! op," i Krigersfange lød.
 Hvad end indtræffe kan; alt Rygtet Eders Hæder
 Fra fierne Norden hen til Sydens Egn udbreder.
 Og denne Hæder I fra stolte Fiende vandt,
 Ved Rodan Nilens Helt ny Laurbær ikke fandt.
 O maatte Nordens Mod dog Brittens Hovmod knække!
 Viddt ville Jubler da sig over Havet strække.
 Og Kronborgs Tordener med Seiersslaget paa
 Tilraabe Albion: Her dine Skranke staar.

Oversat af Hr. Translatour Hagerup.

La resistance des Danois

le 2 Avril 1801.

Thermopyles de la Baltique
 Detroit, qui du tyran des mers
 Braves le trident despotique,
 Oui! tu l'as reconnu ton pavillon antique,
 Qui repoussa toujours et la honte et les fers.

Il vient ce vainqueur intrepide,
 Dont Aboukir a vu l'effort audacieux;
 Il vient dicter au Nord ses décrets orgueilleux.
 Ses nombreux pavillons couvrent la plaine humide;
 Il enchaîne les vents, il conjure les flots,
 Neptune cherche envain à briser ses vaisseaux,
 Assise au gouvernail la fortune les guide.

Baltias Thermopyle! som byder
 Trods til Havdespotens truende Trident,
 Ja! dit gamle Flag du har erkjendt,
 Vaand og Stjandsel det som du forskyder.

Han kommer, Seiervinderen, den fiælle,
 Han, hvis forvoerne Færd Abukir saae,
 Stolt vil han tvinge Norden Love paa;
 Tallose Flag den vaade Glette dække.
 Han Volgen har i Magt, ham Vinden lyde maae,
 Hans Stavne vil Neptun forgiæves brække,
 See Lykken styrende ved Roret staae!

Ainsi parle ce fier Anglais :

- "Vous résistez au souverain de l'onde.
 "Tremblez ! la foudre est prête, et le tonnerre gronde.
 "Belle reine du Sund, Copenhague, a jamais
 "Tu disparaîtras de tes rives.
 "Je vais lancer la mort sur tes flottes captives,
 "Mes feux vont dévorer l'orgueil de tes palais."

Mais ils ne tremblent point sur leur rive tonnante,
 Le brave Frédéric, et les braves Danois.
 Prêt à vaincre ou mourir en défendant nos droits
 Fischer conduit sa phalange vaillante,
 L'indomptable Lasse, le belliqueux Thura,
 Qui meurt en répandant la flamme et le carnage.
 Héros, qui succombiez sur ce sanglant rivage,
 Long tems de vous l'anglais se souviendra;
 Réveillé par votre courage
 De ses indignes fers le Nord se défendra.

Ombres chères, Ombres plaintives,

Saa lyde overmodig Brittes Ord :

- "Du modstaaer Havenes Monark, o Nord !
 "Skjælv ! Jordnen brager ! Lynet hænger reede !
 "Snart, Sundets skønne Dronning ! Vandrerens
 "Forgiæves paa din Kyst om dine Spor skal lede.
 "Jeg paa hver fangen Stavn skal Flamme sprede,
 "De stolte Slottes Pragt i Gruus skal smulre hen."

Men ikke skjælv de paa tordenvæbnet Bredde;
 Vor kjække Fredrik, og de kjække danske Mænd.
 For Danmarks Ret at dø, om ei at seire, reede
 Sin kjække Phalanx Fischer leder hen,
 Uknet Lassen, kjække Thura, du
 Som falder, da du Nord og Jld udspreder.
 Sveeg paa bloddækket Bred uvisse Seir end Eder;
 Af Britten længe dog I kommes vil ihu.
 Vort Nord opvakt ved Eders Helteaand
 Vil stolt forskyde Brittens Skiendselsbaand.

O ! dyrebare sørgelige Skygger !

Ils ne sont point sans fruit, vos généreux efforts;
 Voyez Nelson pleurer ses braves sur nos rives,
 Ses vaisseaux sont couverts de debris et de morts;
 De la Baltique envain ebranlent les barrières;
 Mais ce n'est point assez! vengeons, vengeons nos frères!
 Vous, lieux, temoins de son aveugle orgueil,
 Ah! soyez le de sa ruine
 Ouvre en tonnant, o Sund! ton humide cercueil,
Thermopyles! bientôt devenez *Salamine!*

Paris.

M. C. Brun.

Ei spildte vare Eders Heltedaa;,
 Ved fines Liig see Nelsons beedste Graad;
 Forgiæves, Baltia! din Formuur Britten rykker
 Med liigbedækkede forknuste Brag.
 Men end er det ei nok! snart komme Hævnenes Dag!
 O Sund! som os hans blinde Hovmod viiste,
 O snart hans Undergang os viis!
 Snart tordnende oplad umættelige Riste!
 Thermopyle bliv snart vort Salamis.

K. K.

